

begaæet Tyveri, og at Tyven selv da efter Omstændighederne kan slippe med 6 Maaneders Strafarbejde (§ 227); medens Straffen for anden Gang begaaet Tyveri kan blive 3 Gange 5 Dages Bånd og Brød; hvor ofte derhos Nogen maatte gjøre sig skyldig i simpelt Tyveri, kan Straffen ikke overstige 10 Aars Strafarbejde, medens den laveste Grad af Straf for fjerde Gang og oftere begaaet Tyveri endog kan synke ned til 1 Aar. Er det Tyveri, hvor for den Skyldige skal dømmes, grovt Tyveri, kan Straffen i dens højeste Grader rigtignok stige til 10, 12 eller 16 Aar; eftersom det er anden, tredje, fjerde Gang eller oftere, at Tyven findes i Tyveri, men paa den anden Side kan han selv for tredje Gang begaaet Tyveri endnu slippe med Strafarbejde i 1 Aar (§ 227) og for fjerde Gang med 2 Aar (§ 228), og om at anvende Strafarbejde paa Livstid bliver der under ingen Omstændigheder Spørgsmaal, medmindre den Paagjældende tidligere er dømt mindst tre Gange for Tyveri, og det nye (grove) Tyveri derhos er ledsaget af særdeles stærkende Omstændigheder (§ 228).

Denne Sammenstilling turde være tilstrækkelig til at vise, hvilken overordentlig Formildelse Udkastet lader indtræde i den hele Behandling af Tyverimaterien, og om det end vistnok tør forventes, at det Princip, som har gjort sig gjældende med Hensyn til Gjentagelsestilfælde, og de deraf flydende mildere Straffebestemmelser for gjentaget Tyveri ville møde almindeligt Bifald, vilde det neppe være at undres over, om der i andre Retninger maatte reise sig Tvivl, om ikke Udkastet var gaaet noget for vidt. Dette turde fornemmelig være Tilfældet, naar den laveste Grad af Straf for første Gang begaaet Tyveri er sat til 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød. Ligesom det imidlertid af Motiverne sees, at Lovogscommissions Medlemmer alle have været enige i, at en saadan Nedsettelse burde findes Sted, og vistnok med Føie have gjort gjældende, at det tør forventes, at Domstolene i Betragtning af den større Mildhed, som i det Hele gaaer igjennem Udkastets Straffebestemmelser i Sammenligning med den nu gjældende Ret, ikke saaledes som nu ville vise en overveiende Tilbøjelighed til hyppig kun at idømme de laveste Grader af

den foreskrevne Straf, men indskrænke samme til de Tilfælde, hvor Omstændighederne virkelig ere af en særdeles formildende Natur (Motiver Pag. 295—296), saaledes troer Udvalget ogsaa at kunne slutte sig til denne Anskuelse, og har som Følge deraf antaget at kunne lade det berøe ved det foreslaaede Minimum for første Gang begaaet simpelt Tyveri. Hvad der herved væsentlig maa komme i Betragtning, er den Omstændighed, at Udkastet ikke har gjort nogen Undtagelse fra den almindelige Tyvsstraf alene paa Grund af Tyveriets ringe Pengeværdi, og saaledes ikke i Sighed med flere fremmede Lovgivninger kjender et Begreb om Kapseri, der belægges med særlige Straffe. For at en Handling, der iøvrigt bærer Tyveriets Mærke, skal undgaae at betragtes som Tyveri, fordrer nemlig Udkastets § 231 i Overeensstemmelse med Grundtanken i den nu gjældende Lovgivning (Forordningen af 11te April 1840 § 30) ikke alene, at den borttagne Gjenstand i og for sig er af ubetydelig Værdi, men kræver navnlig, at Gjerningen maa være udøvet under saadanne særegne Omstændigheder og Forhold, at den derved i den almindelige Retsbevidsthed taber Noget af det Præg af Ravhed, der altid ledsager Tyveriet, og saaledes antager en mærkelig ringere Grad af Strafverdighed. Begge de Commissioner, der have bestjæftiget sig med Lovudkastet, have nu saavel af practiske som theoretiske Grunde formeent, at det vilde være urigtigt at gaae videre og at undtage Handlinger, der efter deres hele Væsen ere egentlige Tyverier og opfattes som saadanne i Folkebevidstheden, fra sædvanlig Tyvsstraf, og lige over for den Betragtning, at der herved vilde indføres noget hidtil Nytt og Ukjendt i vor Retsforfatning, og at dette derhos ikke kunde skee uden en Mængde af nærmere Bestemmelser og Begrænsninger — Tilstøttelsen af det i og for sig vilkaarlig valgte Beløb, der skulde gjøre Afskillelse imellem egentligt Tyveri og Kapseri, Regel for Beregningen af dette, eftersom der var begaaet eet eller flere saadanne, eller vel endog en Række, Bestemmelse af Gjentagelsesstraf i disse Forhold m. m. — er det ei heller kommet Udvalget i Tanke at stille Forslag om en saadant indgribende Forandring. Følgen heraf vil imid-